

Τρία ποιήματα του Κωνσταντίνου Καβάφη από διαφορετικές δεκαετίες



Τείχη (1897)

- Χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ
- μεγάλα κ' υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη.
- Και κάθομαι και απελπίζομαι τώρα εδώ.
- Άλλο δεν σκέπτομαι: τον νουν μου τρώγει αυτὸ
- διότι πράγματα πολλά έξω να κάμω είχαν.
- Α όταν έκτιζαν τὰ τείχη πῶς να μὴν προσέξω.
- Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστῶν ἢ ἤχον.
- Ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμον έξω

Τείχη

Χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ
μεγάλα κ' υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη.

Και κάθομαι και απελπίζομαι τώρα εδώ.
Άλλο δεν σκέπτομαι: τον νουν μου τρώγει αὐτὸ ἢ τύχη.

Διότι πράγματα πολλά έξω να κάμω είχαν.
Α όταν έκτιζαν τὰ τείχη πῶς να μὴν προσέξω.

Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστῶν ἢ ἤχον.
Ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμον έξω.

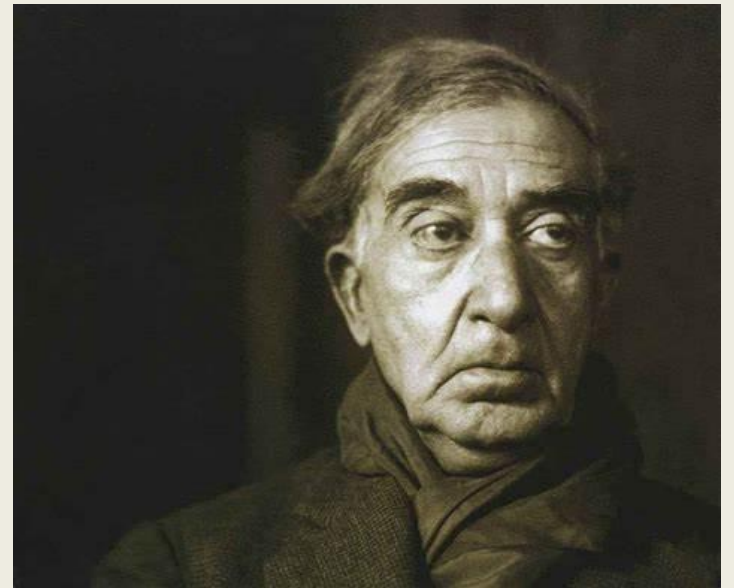
Φωνές (1904)

Ιδανικές φωνές κι αγαπημένες

εκείνων που πέθαναν, ή εκείνων που είναι
για μας χαμένοι σαν τους πεθαμένους.

Κάποτε μες στα όνειρά μας ομιλούνε·
κάποτε μες στην σκέψη τες ακούει το μυαλό.

Και με τον ήχο των για μια στιγμή επιστρέφουν
ήχοι από την πρώτη ποίηση της ζωής μας -
σα μουσική, την νύχτα, μακρυνή, που σβύνει.



Όσο μπορείς (1913)

- Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,
 - τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
 - όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
 - μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
 - μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.
-
- Μην την εξευτελίζεις πιαίνοντάς την,
 - γυρίζοντας συχνά κ' εκθέτοντάς την,
 - στων σχέσεων και των συναναστροφών
 - την καθημερινήν ανοησία,



ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΣ

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Μην την εξευτελίζεις ηπαινώντας την,
γυρίζοντας συχνά κ' εκθέτοντάς την
στις σχέσεων και των συναναστροφών
την καθημερινή ανοησία,
ώς που να γίνει σε μια ξένη φορτική.

